

Wirth Imre

MINDIG UGYANODA

PÉNTEK VOLT, pár napja vérzés,
a jó fej fiatal orvos,
mi is így hittünk magunkban,
hazaküldött szerdán vasat

enni, szög piros almában,
rozsdá kilencvenkettőben,
pénteken foci van, évek
óta ez a ketrec éltet,

galád gyönyör és érzelem –
a burokrepedés, mire
hazaérek, még felnőtté
tehetne szerelésemben,

összemosódik az idő,
de úgy emlékszem arra, hogy
reggel egy fülkéből hívtam
a kórházat, és mintha ott

szétragyogott volna minden,
kizökkenésében láttam
egy pillanatra a halált
említő orvost és magam,

ahogy állok megnémulva
Óbudán az utcasarkon,
aztán koraszülött fiam
ezüstpapírba csomagolt

apró kivillanó arcát,
és ahogy a beszélgetés

után a Margitszigetre
kanyarodva félrerántom

a kormányt, hátsó ülésen
első fiammal, meghalhat,
ennyit hallok, rám dudálnak,
remegve szállunk ki ketten,

széttört lámpa az ég alatt
február közepén, dadog
minden, tavasz lesz, kézen
fogva várjuk a holnapot.

ÁLLSZ A TŰNTETÉSEN, vékony
papírlappal, közvetlenül
az utolsó élő halál
ra ítélt mellett – fényképek,

amikről már nem menekülsz.
Szorongsz fél órát, mire rád
kerül a sor, ő áll és csak
halkan súgja, közelebb jött

ismét a tömeg – nekem ez
lassan sok, talán miatta
állok még rendületlenül,
a parlament lélegzete

tarkómhoz fúj egy röplapot,
ami senkinek se kellett
soha a győztesek szerint.
Színes kavics a mondaton,

távoli tengermorajban
kisgyerek papírt áztat el,
néma sorminta büdösen
sodródik az árok felé,

ellépnél, hisz ott se voltál,
aztán a fröccsöt emelve
megérzed vad izomlázát
az otthontalan papírnak.

NÉZZÜK EGYMÁST este,
a teraszon állva,
denevérek, mindent
tudnak rólam, ami
bogárhoz jutásuk
esélyét növeli,
hisz mikor felgyújtom
a lámpát, zümmögve
iramlik az alkony
rejtett boldogsága,
nézzük egymást, ahogy
cserebogár roppan,
fénylik a túlélés
filozófiája.
Utolsó este is
jól nevelt, füvet nyír,
szép az, amit itt hagy:
denevér zuhan le
penészbogárra, és
sír hallhatatlan, zúg
az eperfa lombja.